

— Лъже, срѣдъ нивата бѣше.

— Глоба! — каза кметътъ. — Сто лева глоба. Хайде, давай паритѣ още сега.

— Сто лева! Че отде ще ги вземемъ... Сто лева! Сиромакъ човѣкъ съмъ, нѣмамъ. Сто лева!

— Илия, я го обискирай! Вижъ колко пари има.

Но, преди да посегне Илия, другоселецътъ самъ бръкна въ пояса си, извади синя, вехта кесия, навървена на гайтанъ и вързана на шията му, забърка въ нея бавно, съ мъжа. Като че сега забелязаха, че тамъ, дето бѣха ржцетѣ му, по изтърканата му антерия имаше крѣпки. Ржцетѣ му треперѣха, извади огниво, кремъкъ, извади една банкнота отъ двацетъ лева, сгънати на четири, нѣколко дребни пари, копчета.

Изведнажъ стана нѣщо неочаквано. Торашко скочи, бутна масата предъ себе си и извика:

— Оставете човѣка бе! какви хора сте вий!

Че бѣше пиянъ, пиянъ бѣше. Стана, позалитна, спусна се къмъ другоселеца, сложи ржце на рамото му, прегърна го и заплака:

— Охъ братко, братко! Отъ тебе ли намѣриха да искатъ пари, братко!

И го цѣлуна по една буза, после по другата. Следъ туй мина, седна на мѣстото си и повече нищо не каза.

Въ крѣчмата стана съвсемъ тихо. Никой не продава. Само дѣдо Иванъ, безъ да гледа нѣкого, промърмори подъ носа си:

— Хм... ща го цалува пъкъ... Иуда!

Кметътъ се обади.

— Остави го, Илия. Хайде тоя пътъ ти прощавамъ, но другъ пътъ, да знаешъ, прошка нѣма.

Не бѣше успѣлъ другоселецътъ да прибере кесията си, разтреперенъ сега отъ радостъ, както